

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μελωδ. Ασκήσις, τοῦ Δονιζέττι, Β, ἀρ. 14

~~~~~

I

Τοὺς στεναγμοὺς τοῦ στήθους μου
θενὰ σοὶ φέρ' ἡ αὔρα,
καὶ τὰ πικρά μου δάκρυα
τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα.

—

Μακράν σου θὰ μαραίνωμαι
ὡς θύμος τῶν βουνῶν·
θολὴν θὰ βλέπω τὴν ζωὴν,
τὸν κόσμον σκοτεινόν.

2

Πηγαίνω ὅπου μὲ πλανοῦν
αἱ μοῖρ' αἱ ἐχθρिकाί μου,
ἐπου τὸ φύλλον, παίγνιον
χειμερινοῦ ἀνέμου.

—

Πηγαίνω, τί μοι μέλει ποῦ;
Ἄν δὲν θὰ σὲ ἰδῶ,
ἡ γῆ σκιά εἶν' ἄμορφος
ὁ κόσμος εἶν' ἐδῶ.

3

Ὅταν χρυσαῖ σὲ περεχοῦν
ἀκτῖνες τῆς σελήνης,

καὶ μ' ἐνθυμήσεις παλαιὰς
τὴν κεφαλὴν σου κλίνης,

—

Ἄν δάκρ' εἰς τῶν βλεφάρων σου
τὴν ἄκραν αἰσθανθῇς,
ὦ! δός μοι, δός ὑπόσχεσιν
πῶς θὰ μ' ἐνθυμηθῇς.

4

Ἄν ὅτι κλαίει σοὶ φανῇ
εἰς αὔραν ἢ μυρσίνη,
εἴν' ἢ ψυχὴ μου, ἤξευρε,
τὴν ὥραν ποῦ μ' ἀφήνει.

—

Πρὶν φεύγουσα τὰ βάσανα
πρὸς οὐρανὸν στραφῇ,
εἰς νέκταρ τῶν βλεμμάτων σου
θὰ ἔλθῃ νὰ τραφῇ.

